

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2313/2020
18.02.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Зорана Хаџића, чланова већа, у правној ствари тужиоца-противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник Ана Попадић Пауновић, адвокат из ..., против туженог-противтужиоца ББ из ..., чији је пуномоћник Горан Шормаз, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца-противтуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2765/18 од 04.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 18.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца-противтуженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2765/18 од 04.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 6443/17 од 06.11.2017. године, исправљеном решењем истог суда П 6443/17 од 16.01.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца-противтуженог и обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 90.000,00 динара на име повраћаја разлике унапред исплаћених закупнина, као и износ од 3.600 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС на дан плаћања на име раскида уговора након периода од 6 месеци од закључења истог предвиђен изјавом Ов. бр. .. од 28.02.2011. године, износ од 9.861,48 динара на име накнаде за утрошену енергију за период од 15.10.2011. године до 31.03.2012. године, са законском затезном каматом од дана 23.11.2012. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени-противтужилац да тужиоцу-противтуженом накнади трошкове парничног поступка од 178.442,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев туженог-противтужиоца којим је тражио да му тужилац-противтужени на име накнаде штете и неплаћене закупнине исплати износ од 4.630 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања, као што је ближе наведено овим ставом изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог-противтужиоца да му тужилац-противтужени надокнади трошкове парничног поступка. Допунском пресудом истог суда П 6443/17 од 17.01.2018. године обавезан је тужени-противтужилац да исплати камату на износе 99.861,48 динара и 3.600 евра почев од подношења тужбе 23.11.2012.године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2765/18 од 04.10.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог-противтужиоца и

потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П 6443/17 од 06.11.2017. године, исправљена решењем истог суда П 6443/17 од 16.01.2018. године у делу става трећег изреке, којим је одбијен као неоснован противтужбени захтев туженог-противтужиоца којим је тражено да му тужилац-противтужени на име накнаде штете исплати износ од 4.080 евра, у динарској противвредности, по средњем курсу НБС на дан плаћања и то: на име обијања и замене катанца улазних врата локала износ од 120 евра, на име замене пробушеног и стакленог излога локала износ од 1.800 евра, на име замене вакум стакла улазних врата локала износ од 80 евра, на име поправке, глетовања и бојења зидова локала, обијања и замене плочица у тоалету и самом локалу, санирања и замене водоводне и канализационе мреже у локалу и помоћне просторије, те замене ригипс плоча на плафону износ од 1.900 евра, на име неплаћених рачуна за струју за период од новембра 2011. године до марта 2012. године износ од 60 евра, на име неплаћених рачуна за утрошену воду за цео период трајања закупа износ од 120 евра, све у динарској противвредности са припадајућом каматом. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става трећег изреке, у погледу закупнине за март месец 2012. године и накнаде штете за врата локала, тако што је обавезан тужилац-противтужени да туженом-противтужиоцу на име накнаде штете у висини неплаћене закупнине за март месец 2012. године, исплати износ од 500 евра и на име накнаде штете за оштећење стакла на улазним вратима локала исплати износ од 50 евра, што је укупно 550 евра, све у динарској противвредности, са каматом по Закону о висини стопе затезне камате од дана подношења тужбе до исплате. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца-противтуженог којим је тражио да му тужени-противтужилац исплати износ од 90.000,00 динара на име повраћаја разлике унапред исплаћених 12 закупнина, износ од 3.600 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС на дан плаћања на име раскинутог уговора након протекла периода од 6 месеци од закључења уговора, предвиђеног изјавом Ов .. од 28.02.2011. године, износ од 9.861,48 динара на име накнаде за утрошену топлотну енергију за период од 15.10.2011. године до 31.03.2012. године, са законском затезном каматом од 23.11.2012. године до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца-противтуженог за накнаду трошкова жалбеног поступка. Ставом петим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом и четвртм изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужилац-противтужени да туженом-противтужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 112.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац-противтужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући правилност другостепене пресуде у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су дана 28.02.2011. године закључиле уговор о закупу локала, на период од годину дана, почев од

01.03.2011. године и уговориле месечну закупнину у износу од 500 евра. Тужилац-противтужени је као купац, туженом-противтужиоцу као куподавцу, унапред исплатио једногодишњу закупнину у укупном износу од 6.000 евра, за период од 01.03.2011. године до краја фебруара 2012. године, при чему је у уговору о закупу назначен нижи износ месечне закупнине од 20.000,00 динара, држећи да се тако остварује погодност у случају плаћања пореза. Стварни договор је био да купац може да раскине уговор после шест месеци трајања купа и да му се у том случају враћа део унапред исплаћене закупнине, а у склопу тог споразума оверена је изјава туженог да ће вратити тужиоцу 3.600 еура као да је у питању зајам. Тужилац је у октобру месецу 2011. године обавестио туженог о својој намери да раскине уговор, радњу је одјавио 10.10.2011. године и престао да се бави продајом рифузне робе у локалу. Уговор о раскиду уговора о закупу је потписан 15.10.2011. године у локалу, којом приликом је тужилац предао једини кључ од врата локала туженом, а његовом захтеву за повраћај новца тужени није удовољио. Након тога, тужилац је на врата локала поставио катанец, при чему кључ од катанца није дао туженом. У посед локала тужени је дошао почетком априла 2012. године, тако што је брусилицом пресекао катанец на вратима локала, уз помоћ сведока ВВ. Локал је другом лицу издао у закуп после четири месеца од уласка у посед. За радове које тврди да је извео тужени-противтужилац рачуне није приложио, настанак и висину штете није доказао, изван оне што је тужилац признао. Наиме, није спорно да је стакло од врата локала напрсло још док је тужилац обављао делатност и он признаје насталу штету на вратима у износу од 50 еура. Тужилац је након опомене коју је примио од јавног предузећа, исплатио трошкове грејања за период до почетка априла месеца 2012. године.

Првостепени суд је сматрао да је делимично основан тужбени захтев и обавезао туженог да тужиоцу врати део наплаћене закупнине и трошкова за плаћено грејање за одређени период након раскида уговора о закупу, а да је противтужбени захтев у целости неоснован.

Другостепени суд је након одржане расправе, преиначио првостепену пресуду и одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца-противтуженог и делимично усвојио противтужбени захтев туженог-противтужиоца. При том, релевантним су узете утврђене чињенице након непосредно изведеног доказа саслушањем странака, а то су чињенице да је тужилац-противтужени држао локал у поседу 13 месеци, стављањем катанца задржао посед, тако да је период његовог држања локала у поседу трајао од 01.03.2011. године до 31.03.2012. године, а да је туженом-противтужиоцу платио једногодишњу закупнину, закључно са фебруаром 2012. године. По налажењу другостепеног суда, тужилац-противтужени неосновано тражи враћање износа од 90.000,00 динара на име закупнине за четири и по месеца и издатак који је сносио за испоручену топлотну енергију. Ово стога што је тужилац, иако је раскинуо уговор о закупу дана 15.10.2011. године, наставио да држи локал у поседу све до априла 2012. године, уместо да га преда у несметан посед туженом. То значи да је исплаћеним износом од 6.000 евра тужилац-противтужени исплатио једногодишњи закуп локала у смислу члана 567. и члана 583. ЗОО. Међутим, држећи локал и током марта месеца 2012. године, туженом-противтужиоцу је причињена штета у висини ненаплаћене закупнине за март месец 2012. године, коју је тужилац-противтужени дужан да накнади у смислу одредбе члана 154. ЗОО, са припадајућом каматом од дана подношења противтужбе, сходно одредби члана 277. и 324. ЗОО. Такође, тужилац-противтужени је обавезан да туженом-противтужиоцу накнади и износ од 50 евра на

име накнаде штете за напукло стакло на вратима локала. Тужени-противтужилац није доказао да је претрпео штету по другим основама иако је то противтужбом тражио, јер за наводна оштећења није доставио доказе о отклањању оштећења и висини штете, у смислу обавезе прописане чланом 228. ЗПП. Такође, није доказао ни основаност потраживања за трошкове утрошене електричне енергије за период новембар 2011. до марта 2012. године и утрошене воде за цео период трајања закупа, јер није доставио рачуне да је имао и колике конкретно трошкове.

У правним разлозима, суд се позвао на одредбу члана 154. став 1. Закона о облигационим односима, којом је прописано да ко другоме проузрокује штету дужан је да је накнади, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице, затим одредбу члана 277. истог Закона којом је прописано да дужник који задоцни са испуњењем новчане обавезе дугује, поред главнице, и затезну камату по стопи утврђеној законом, те одредбе члана 324. ЗОО којима је у ставу 1. прописано да дужник долази у доцњу када не испуни обавезу у року одређеном за испуњење, а ставом 2. прописано да ако рок за испуњење није одређен, дужник долази у доцњу када га поверилац позове да испуни обавезу, усмено или писмено, вансудском опоменом или започињањем неког поступка чија је сврха да се постигне испуњење обавезе.

Ревизијом се у суштини оспорава утврђено чињенично стање. У поступању по овлашћењима која има, другостепени суд се код пресуђења руководио чињеницама утврђеним на основу изведених доказа и резултата расправљања, како налажу одредбе члана 8. и правила о терету доказивања прописана у члану 230. ЗПП. У оспоравању правилности примене материјалног права, ревизија се позива на одредбе чланова 99. и 100. Закона о облигационим односима, чијој примени нема места, у ситуацији када је садржина правног односа свестрано испитана и утврђена, те потребе нема ни за тумачењем уговора, као ни дејства оверене изјаве о дугу дате везано за уговор о зајму, јер је утврђено да је то једини правни посао склопљен између странака.

По оцени Врховног касационог суда, ревизија тужиоца-противтуженог није основана у побијању пресуде другостепеног суда.

Према исходу спора, правилно је одлучено о трошковима поступка, сагласно одредбама чланова 153, 154. и 163. ЗПП и у складу са Тарифом о наградама и накнадама за трошкове за рад адвоката и Таксеном тарифом.

На основу изнетог, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа- судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**